

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2018
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 274/2018
populárny názov	predmet správneho súdneho prieskumu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.11.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o prístupe k informáciám čl. 9 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 44 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	<p>Ak boli dané subjektívne práva uplatnené, nemožno ani v dôsledku uplynutia času bez ďalšieho zastaviť správne súdne konanie podľa § 99 písm. g) správneho súdneho poriadku a odmietnuť súdnu ochranu, pretože jej primárny obsah založený na možnosti zrušenia nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia sa tým dostáva do sekundárnej podoby, ktorej podstatou je vytvorenie základu pre náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.</p> <p>V danom prípade niet žiadnych pochybností o tom, že výnimka zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. b) a e) zákona ochrane prírody a krajiny poľovníckym združením počas obmedzenej časovej platnosti rozhodnutia ministerstva (od 1. júna 2016 do 30. novembra 2015) realizovaná bola a k usmrteniu/odstrelení jedného jedinca medveďa hnedého skutočne došlo (22. októbra 2015). Rozhodnutie ministerstva, resp. ministra je v takomto prípade spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Vzhľadom na túto skutočnosť mal krajský súd na základe žaloby sťažovateľa vystupujúceho v procesnom postavení zainteresovanej verejnosti zákonnosť napadnutého rozhodnutia ministra preskúmať, a to vo vzťahu k tomu, či je alebo by mohol byť ovplyvnený rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia, čo však neurobil. Napriek uvedenému najvyšší súd považoval uznesenie krajského súdu o zastavení konania za správne a kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, čím o nej rozhodol spôsobom, ktorý je arbitrárny, a tým ústavne nesúladný.</p>
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa správnou žalobou doručou krajskému súdu 5. novembra 2015 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) z 25. augusta 2015, ktorým zamietol

	<p>rozklad sťažovateľa proti rozhodnutiu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, odboru štátnej správy ochrany prírody (ďalej len „ministerstvo“) zo 17. marca 2015, ktorým na základe žiadosti povolilo Poľovníckej spoločnosti Zelený les výnimku zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. b) a e) zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) usmrtiť/odstreliť jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Zimná, držať ho a prepravovať v termíne od 1. júna 2015 do 30. novembra 2015 poslednou a postriežkou, alebo do 15. decembra 2015 len postriežkou na uvedených lokalitách, a zároveň stanovilo ďalšie podmienky rozhodnutia v zmysle § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny. Minister uvedeným rozhodnutím rozhodnutie ministerstva potvrdil.</p> <p>Krajský súd uznesením z 12. júla 2016 konanie podľa § 99 písm. g) Správneho súdneho poriadku [účinného od 1. júla 2016, (ďalej len „SSP“)] zastavil, čo odôvodnil tak, že výnimka zo zákona – povolenie usmrtiť – jedného jedinca medveďa hnedého na základe napadnutého rozhodnutia bola časovo obmedzená do dňa 30. 11. 2015, resp. 15. 12. 2015, nie je možné tvrdiť, že by napadnuté rozhodnutie mohlo mať naďalej akýkoľvek vplyv na práva a povinnosti účastníkov konania. Účinnosť rozhodnutia Ministerstva... totiž bola priamo týmto rozhodnutím časovo obmedzená a ani v konaní o rozklade nebola predĺžená doba, v rámci ktorej bolo možné odstrel medveďa hnedého v poľovnom revíri realizovať. Uplynutím tejto doby tak právoplatné rozhodnutie stráca svoju účinnosť, a preto ani nemôže vzniknúť situácia, kedy by takéto rozhodnutie mohlo zakladať, meniť alebo rušiť práva a povinnosti fyzických či právnických osôb.</p> <p>Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť odôvodnenú tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 písm. f) SSP], a tiež tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 písm. g) SSP].</p> <p>Najvyšší súd napadnutým uznesením zo dňa 24. januára 2018 kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú. Podľa jeho názoru treba uznesenie krajského súdu považovať za správne, pretože „žalobca nepreukázal ukrátenie na svojich právach, ktoré mu vzniklo rozhodnutím o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a ods. 3, písm. b) a c) ZOPK, keďže v danom prípade, v priebehu súdneho konania napadnuté rozhodnutia stratili platnosť a žalobcova účasť v tomto štádiu konania nemohla spôsobiť ukrátenie jeho práv, t. j. realizácia jeho práv bola... výlučne formálneho charakteru, avšak reálne nemohla zabezpečiť výhodnejší resp. priaznivejší výsledok“.</p> <p>S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a v sťažnosti namieta, že „uvedené posúdenie veci najvyšším súdom je nielen v rozpore s čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a jeho výkladom poskytnutým Súdny dvorom Európskej únie v rozsudku vo veci C-240/09, ale aj s platnou právnou úpravou – SSP, za účinnosti, ktorého o veci rozhodoval tak krajský, ako aj najvyšší súd, a ktoré... boli povinné aplikovať na vec ustanovenia SSP.“</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Predmetnom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa zaručených čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra a jeho uznesením z 24. januára 2018.</p> <p>Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.</p> <p>Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch</p>

ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru... každá strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravídla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

Právna úprava ochrany životného prostredia v sebe zahŕňa právo na priaznivé životné prostredie, právo na informácie o životnom prostredí, ako aj stanovenie povinností štátu a iným subjektom pri ochrane životného prostredia. Právo na priaznivé životné prostredie každému zaručuje čl. 44 ods. 1 ústavy a ako také patrí medzi práva tzv. tretej generácie ľudských práv zahŕňajúcich pomerne široký okruh práv, ktoré možno charakterizovať ako práva solidarity. Ich zabezpečovanie si vyžaduje určitú formu účasti a spolupráce jednotlivcov aj štátov.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 44 možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Podľa čl. 44 ods. 5 ústavy podrobnosti o právach a povinnostiach podľa odsekov 1 až 4 ustanoví zákon.

Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy lex specialis vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého

domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ústavy nie je absolútne; podľa čl. 51 ods. 1 ústavy sa ho možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Právo na prístup k súdu môže podliehať rôznym procesnoprávnym obmedzeniam a formalitám, avšak iba pri zachovaní jeho podstaty a pri rešpektovaní primeranosti obmedzenia, aby nedošlo k odopretiu práva na prístup k súdu do takej miery, že by bol narušený jeho účel. Okrem uvedených kritérií je nevyhnutné, aby konkrétne obmedzenie sledovalo legitímny cieľ, t. j. aby nebolo svojvoľné (rozsudok ESĽP vo veci Ashigdane proti Spojenému kráľovstvu z 28. 5. 1985, sťažnosť č. 8225/78, bod 58).

Najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 12. júla 2015 o zastavení konania podľa § 99 písm. g) SSP odôvodneného tým, že stratou účinkov rozhodnutia ministerstva odpadol dôvod na pokračovanie v konaní.

Podľa § 99 písm. g) SSP správny súd konanie uznesením zastaví, ak odpadol dôvod na pokračovanie v konaní a nejde o prípady ustanovené v písmenách c) a d). Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu takýto dôvod nastane najmä vtedy, ak zaniknú účinky napadnutého rozhodnutia, opatrenia, či iného zásahu.

„Zákon v § 99 písm. g) upravil zastavenie konania, ak odpadol dôvod na pokračovanie v konaní a nejde o prípady ustanovené v písmenách c) a d)... Ako príklad zastavenia konania z dôvodu odpadnutia predmetu prieskumu možno uviesť stratu účinkov preskúvaného rozhodnutia alebo opatrenia, no bez jeho formálneho zrušenia na základe protestu prokurátora alebo mimoriadneho opravného prostriedku. O takýto prípad pôjde najmä pri faktickej konzumácii týchto účinkov alebo uplynutí lehoty, na ktorú bolo rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy vydané, resp. pri inom následnom administratívnom postupe... O stratu účinkov rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v dôsledku uplynutia lehoty pôjde vtedy, ak subjektívne práva vyplývajúce zo žalovaného rozhodnutia alebo opatrenia boli viazané len na určitý čas a jeho uplynutím zanikli bez toho, aby došlo k ich realizácii. Príkladom môže byť rozhodnutie vydané v zmysle § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny. Ak však už dané subjektívne práva boli uplatnené, nemožno ani v dôsledku uplynutia času bez ďalšieho zastaviť správne súdne konanie a

odmietnuť súdnu ochranu, pretože jej primárny obsah založený na možnosti zrušenia nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia sa tým dostáva do sekundárnej podoby, ktorej podstatou je vytvorenie základu pre náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.“ (Baricová, J.; Fečík, M.; Števíček, M.; Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018. s. 553).

Podľa § 97 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny štát zodpovedá za podmienok, v rozsahu a spôsobom ustanoveným týmto zákonom za škodu spôsobenú na území Slovenskej republiky živočíchmi, ktorých zoznam ustanoví ministerstvo všeobecne záväzným právnym predpisom (ďalej len „určený živočích“), na a) živote a zdraví fyzickej osoby, b) vybraných domestikovaných živočíchoch, c) psoch používaných na stráženie vybraných domestikovaných živočíchov pred útokmi šeliem, za ktoré sa považujú psy, pri ktorých výcviku sa používajú odlišné metódy ako pri výcviku služobných, ovčiarskych a poľovnícky upotrebitelných psov, a veľké ovčiarske psy (ďalej len „pastiersky pes“), d) rybách chovaných na hospodársky chov rýb v rybníkoch, rybochovných zariadeniach alebo malých vodných nádržiach osobitne vhodných na chov rýb, (ďalej len „ryby“), e) včelstvách a včelárskych zariadeniach, f) nepozberaných poľných plodínach, g) drevinách alebo lesných porastoch alebo h) poľovnej raticovej zveri v oblastiach s celoročnou druhovou ochranou určených živočíchov.

Podľa § 39 ods. 1 písm. g) vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, v znení neskorších predpisov medveď hnedý patrí medzi živočíchov, pri ktorých štát zodpovedá za podmienok, v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom za škodu spôsobenú na území Slovenskej republiky.

Vychádzajúc z uznesenia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnych pochybností o tom, že výnimka zo zákazov ustanovených § 35 ods. 1 písm. b) a e) zákona ochrane prírody a krajiny poľovníckym združením počas obmedzenej časovej platnosti rozhodnutia ministerstva (od 1. júna 2016 do 30. novembra 2015) realizovaná bola a k usmrteniu/odstreleniu jedného jedinca medveďa hnedého skutočne došlo (22. októbra 2015). Rozhodnutie ministerstva, resp. ministra je v takomto prípade spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. Vzhľadom na túto skutočnosť mal krajský súd na základe žaloby sťažovateľa vystupujúceho v procesnom postavení zainteresovanej verejnosti zákonnosť napadnutého rozhodnutia ministra preskúmať, a to vo vzťahu k tomu, či je alebo by mohol byť ovplyvnený rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia, čo však neurobil. Napriek uvedenému najvyšší súd považoval uznesenie krajského súdu o zastavení konania za správne a kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, čím o nej rozhodol spôsobom, ktorý je arbitrárny, a tým ústavne nesúladný. Najvyšší súd v napadnutom uznesení nezohľadnil citované východiská ochrany základného práva na priaznivé životné prostredie zaručeného čl. 44 ods. 1 ústavy, a preto jeho prístup k ochrane tohto základného práva nemožno hodnotiť inak ako prísne formalistický, odporujúci obsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ani dostatočne nereflektoval judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-240/09 a C-243/15.

Na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na prístup k správne a súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti

životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Úlohou najvyššieho súdu preto bude opätovne rozhodnúť o kasačnej sťažnosti sťažovateľa, majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Ústavný súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti napr. rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2 Sžo 84/2014.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namietal, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 44 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že túto námietku bližšie neodôvodnil, ale odkázal iba na obsah svojej žaloby bez uvedenia zákonného rámca, akým spôsobom je alebo by mohol byť ovplyvnený rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia. Vychádzajúc z princípu subsidiarity vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosti v tejto časti nevyhovel.

Ústavný súd nevyhovel ani návrhu sťažovateľa, ktorým žiadal, aby zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní jeho práv. „Takýto výrok je komplementárny k výroku konať ďalej bez porušovania základného práva alebo základnej slobody. Zmysel tohto výroku spočíva v tom, že zákaz je postačujúci ako jednorazové opatrenie na to, aby orgán verejnej moci (porušovateľ práva alebo slobody) skončil postup, ktorý vedie k porušovaniu ústavnosti.“ (Mazák, J.; Gajdošíková, E.: autorský článok „Ochrana základných práv a slobôd na základe sťažnosti podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky“, Právny obzor, r. 2002, č. 3, s. 191).

Ústavný súd rozhodol:

Základné právo občianskeho združenia Lesoochranárske zoskupenie VLK na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na prístup k správnenému a súdnemu konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia občianskeho združenia Lesoochranárske zoskupenie VLK v sume 585,75 €.

Sťažnosti občianskeho združenia Lesoochranárske zoskupenie VLK vo zvyšnej časti nevyhovuje.

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012 IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09</p> <p>ESLP: Ashigdane proti Spojenému kráľovstvu z 28. 5. 1985, sťažnosť č. 8225/78, bod 58</p> <p>Baricová, J.; Fečík, M.; Števček, M.; Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018. s. 553</p> <p>SD EÚ: C-240/09 a C-243/15</p> <p>NS SR: sp. zn. 2 Sžo 84/2014.</p> <p>Mazák, J.; Gajdošiková, L.: autorský článok „Ochrana základných práv a slobôd na základe sťažnosti podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky“, Právny obzor, r. 2002, č. 3, s. 191</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>verejný záujem, spoločenský záujem správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov životné prostredie</p>

spisová značka	III. ÚS 314/2018
populárny názov	odôvodnenie rozhodnutia - § 387 ods. 2 a 3 CSP
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.11.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov</p>
analytická právna veta	Absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu domáhal, aby mu žalovaná uhradila sumu vo výške 2.000,- eur s prísl., na ktorú mu podľa jeho názoru vznikol nárok v súvislosti so zrušením rezervačnej zmluvy na nehnuteľnosť zo strany žalovanej. Žalovaná odstúpila od rezervačnej zmluvy čo sťažovateľ akceptoval, ale súčasne si uplatnil nárok na úhradu odstúpného v zmysle rezervačnej zmluvy-</p> <p>Rozsudkom okresného súdu zo dňa 29. apríla 2016 bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby sťažovateľa.</p> <p>Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal v celom rozsahu odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. O odvolaní sťažovateľa bolo rozhodnuté</p>

	<p>napadnutým rozsudkom krajského súdu z 24. októbra 2017 tak, že odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ vytkol, že napriek ním uvedeným podstatným nedostatkom napadnutého rozsudku okresného súdu sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a obmedzil sa len na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených okresným súdom podľa § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).</p> <p>Podľa sťažovateľa odvolací súd zvolil postup podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého v prípade, ak sa súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Aj napriek tomu, že rozhodnutie okresného súdu ako prvostupňové rozhodnutie bolo arbitrálne a nespĺnilo ústavnú a zákonnú požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia, odvolací súd sa len obmedzil na konštatovanie jeho správnosti, a odôvodnenie rozhodnutia žiadnym spôsobom nedoplnil. Odvolací súd sa ani bližšie nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní (právna kvalifikácia nároku titulom odstupného, nedodržanie lehoty poskytnutej žalobcovi na predloženie dokladov samotnou žalovanou ktorá odstúpila od zmluvy pred uplynutím lehoty 5 pracovných dní) a ani nezvolil postup podľa ust. § 387 ods. 3 CSP. V dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu tak opätovne došlo k porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 dohovoru.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).</p> <p>Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).</p> <p>Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).</p> <p>Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis</p>

mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Uvedené zásady týkajúce sa odôvodnenia súdneho rozhodnutia a vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Preto z týchto hľadísk ústavný súd posudzoval aj sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu. Úlohou ústavného súdu bolo preto preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie jeho veci odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaného rozhodnutia.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu, sťažnostnou argumentáciou, ako aj obsahom vyjadrenia krajského súdu k sťažnosti a stanoviskom sťažovateľa k tomuto vyjadreniu sústredil svoju pozornosť na posúdenie možnosti porušenia základných práv sťažovateľa v príčinnej súvislosti s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a nesprávnou aplikáciou § 387 ods. 2 a 3 CSP krajským súdom v odvolacom konaní.

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil. Krajský súd obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho napadnutého rozsudku na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že krajský súd sa napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v § 387 ods. 3 CSP, aby sa v odôvodnení vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, s takýmito tvrdeniami uvedenými sťažovateľom ako odvolateľom v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal, iba skonštatoval správnosť dôvodov uvedených okresným súdom ako súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Sťažovateľ pritom v podanom odvolaní uviedol podstatné tvrdenia týkajúce sa napr. nevyhotovenia statického posudku, nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom s poukazom na bod 4.5 rezervačnej zmluvy, podľa ktorého v prípade odstúpenia od zmluvy podľa tohto bodu zmluvy je odstupujúca zmluvná strana povinná zaplatiť ostatným zmluvným stranám odstupné vo výške a spôsobom dojednaným pre úhradu zmluvnej pokuty, nesprávneho posúdenia odstúpenia od zmluvy okresným súdom realizovaného podľa bodu 3.5 rezervačnej zmluvy, uplynutia lehoty na doloženie dokladov až po odstúpení od zmluvy, nepreukázania existencie zmluvného alebo zákonného dôvodu, ktorý by oprávňoval žalovanú odstúpiť od zmluvy. Posúdenie veci krajským súdom sa tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Krajský súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd rozhodol:

Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 24. októbra 2017 porušené boli.

	Rozsudok krajského súdu z 24. októbra 2017 zrušuje a vec vracia krajskému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 325,42 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05 I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01 II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	odvolanie-rozhodnutie o odvolaní rozhodnutie-odôvodnenie

spisová značka	III. ÚS 347/2018
populárny názov	dovolanie proti výroku o treste - oprávnená osoba
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.11.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Pokiaľ najvyšší súd výkladom aplikovaných ustanovení Trestného poriadku dospel k presvedčeniu, že v trestnej veci sťažovateľky môže dovolanie podať iba minister spravodlivosti z dôvodu závažného porušenia práva na obhajobu, potom je ústavný súd nútený uviesť, že dovolací súd svoju interpretačnú úvahu, na základe ktorej vyvodil ním prijatý záver, dostatočne jasne a zrozumiteľne neprezentoval. Zvlášť nejasnými sú nezohľadnenie okolností, že dovolanie sťažovateľky smerovalo proti výroku o treste (nie proti výroku o vine), ako aj celkové vylúčenie subjektov uvedených v § 369 ods. 2 Trestného poriadku ako oprávnených v tomto prípade dovolanie podať. Najvyšším súdom uplatnená interpretácia a aplikácia ustanovení § 369 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku podľa názoru ústavného súdu popiera ich znenie. Najvyšší súd pri svojej interpretácii celkom opomenul, že § 257 ods. 5 Trestného poriadku sa dotýka priznania viny a s tým spojenej nenapadnuteľnosti rozhodnutia dovolaním, čo sa týka viny, nie čo sa týka trestu a jeho výšky.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu z 23. februára 2017 uznaná vinnou zo spáchania pokračujúceho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol jej s použitím § 38 ods. 5 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa sťažovateľka podala odvolanie, ktoré krajský súd uznesením z 19. júla 2017 podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Druhostupňové rozhodnutie sťažovateľka napadla dovolaním z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, v ktorom namietala porušenie zákona v jej neprospech pri ukladaní trestu, ktorý jej mal byť uložený mimo zákonom určenej trestnej sadzby, za použitia asperačnej zásady, na

	<p>použitie ktorej neboli podľa jej presvedčenia splnené zákonné predpoklady, a bez toho, že by konajúce súdy nižších stupňov jej použitie zväžili a vyhodnotili v súlade s nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012.</p> <p>Najvyšší súd uznesením zo 14. mája 2018 dovolanie sťažovateľky podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou.</p> <p>Podľa slov sťažovateľky vyhlásením, ktoré urobila podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, sa vzdala opravných prostriedkov „čo do preukázania jej viny, čo zobrala v poučení zo strany súdu, ktoré jej bolo dané podľa § 257 odsek 5 Trestného poriadku na vedomie, ale nevzdala sa práva opravného prostriedku, či už riadneho alebo mimoriadneho voči výroku o treste, nakoľko o tom zo strany súdu ani nebola poučená v súlade s ustanovením § 257 odsek 5 Trestného poriadku, po vyhlásení rozsudku, kedy sa dozvedela výrok o treste aj využila svoje právo podať voči tomuto výroku odvolanie, o ktorom práve ju prvostupňový súd ihneď po vynesení rozsudku poučil“.</p> <p>Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu zo dňa 14. 5. 2018 bolo porušené právo sťažovateľky garantované článkami 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo sťažovateľky garantované 46 ods. 1 ústavy a zároveň sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci súdu na opätovné rozhodnutie a náhradu trov konania.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podstata námietok sťažovateľky spočíva v tvrdení, že najvyšší súd svojím rozhodnutím zo 14. mája 2018 v dovolacom konaní zasiahol do jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a to tým, že jej dovolanie v rozpore s príslušnými ustanoveniami procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo, odmietol podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku ako podané neoprávnenou osobou.</p> <p>Ústavný súd, prihliadajúc na sťažovateľkou uplatnené námietky, pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z hľadiska požadovanej ochrany základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Z rozsudku okresného súdu z 23. februára 2017 vyplýva, že sťažovateľka bola uznaná vinnou zo spáchania pokračovacieho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a za to bola podľa § 22 ods. 3, § 38 ods. 5 a § 42 ods. 1 Trestného zákona odsúdená na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov s jej zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.</p> <p>Vyhláseniu označeného rozsudku okresného súdu predchádzalo prednesenie obžaloby a poučenie sťažovateľky predsedom senátu o jej práve urobiť niektoré z vyhlásení upravených v § 257 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré využila a po porade s obhajcom podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásila, že je vinnou zo spáchania všetkých skutkov uvedených v obžalobe. Okresný súd jej vyhlásenie prijal, preto dokazovanie vykonal iba v súvislosti s uložením druhu a výmery trestu a náhrady škody.</p> <p>Po vyhlásení uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom vyjadrila svoj nesúhlas s uloženým trestom odňatia slobody, ktorý považovala za neprimerane prísny a uložený bez prihliadnutia na okolnosti, ktoré mali podľa jej názoru potenciál ovplyvniť jeho výmeru v jej prospech.</p> <p>V odvolacom konaní krajský súd vyhodnotil, že riadny opravný prostriedok sťažovateľky nie je dôvodný, preto ho uznesením sp. zn. 3 To 62/2017 z 19. júla 2017 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. S dôvodmi okresného súdu vzťahujúcimi sa na určenie druhu a výmery trestu sťažovateľke sa krajský súd</p>

	<p>stotožnil a osvojil si ich.</p> <p>Uvedené rozhodnutie krajského súdu sťažovateľka napadla dovolaním z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku.</p> <p>Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin neprípúšťa.</p> <p>Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia...</p> <p>Mimoriadny opravný prostriedok sťažovateľky najvyšší súd uznesením zo 14. mája 2018 odmietol podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku, teda sťažovateľku nepovažoval za osobu oprávnenú podať dovolanie, a to vzhľadom na využitie práva podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku pred súdom prvého stupňa a s tým spojenými účinkami uvedenými v § 257 ods. 5 Trestného poriadku.</p> <p>Ústavný súd nemal pochybnosť o tom, že sťažovateľka sa dovolaním obrátila na najvyšší súd iba v súvislosti s rozhodovaním a rozhodnutím o uloženom treste. Jednoznačne o tom svedčí nielen tomu zodpovedajúce tvrdenie sťažovateľky v sťažnosti podanej ústavnému súdu a ňou uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ale aj časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej dovolací súd uviedol: „Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinená videla v tom, že súd prvého stupňa nesprávne použil ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák., ako aj § 42 ods. 1 Tr. zák., nakoľko pre použitie § 38 ods. 5 Tr. zák. neboli splnené zákonné predpoklady... Podľa obvinenej je uloženie trestu odňatia slobody súhrnným rozsudkom v trvaní 6 rokov a 6 mesiacov neprímerané a súd takto uložený trest neodôvodnil inými skutočnosťami, než nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.“</p> <p>Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dovolací súd v konečnom dôsledku nepriznal sťažovateľke postavenie osoby oprávnenej podať dovolanie z dôvodu predošlého uplatnenia postupu podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v konaní pred okresným súdom, a s tým spojenými následkami tak, ako ich upravuje § 257 ods. 5 Trestného poriadku.</p> <p>Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku... súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine... je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).</p> <p>Citované ustanovenie najvyšší súd interpretoval tak, že keďže v ňom nie je špecifikovaný subjekt, ktorému prislúcha v takomto prípade podať dovolanie, je potrebné takúto oprávnenú osobu vyvodiť z ďalších ustanovení Trestného poriadku, a s poukazom na znenie § 369 ods. 1 a 2 Trestného poriadku dospel k záveru, že tak môže urobiť iba minister spravodlivosti a to iba z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (t. j. pri zásadnom porušení práva na obhajobu).</p> <p>Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.</p>
--	---

Podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku, b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

V danej veci nebolo sporným, že dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo takým, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok inak prípustný [svedčí o tom ustanovenie § 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Trestného poriadku]. Sťažovateľka ho ako odsúdená podala proti výroku o uložení jej trestu odňatia slobody, s ktorým nesúhlasila, teda proti takému výroku rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, ktorý sa jej priamo dotýkal [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku]. Pokiaľ v konaní pred okresným súdom využila právo urobiť vyhlásenie o vine zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe [§ 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] a toto vyhlásenie okresný súd prijal, stratila možnosť takéto vyhlásenie o vine odvolať a zároveň v tomto rozsahu, t. j. v rozsahu priznania viny, podať ako riadny, tak aj mimoriadny opravný prostriedok, okrem dovolania pre namietané zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku).

Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že nedisponuje oprávnením v napadnutej veci podávať výklad príslušných trestnoprocesných noriem. Ten je zverený práve všeobecným súdom, ktoré sú „pánmi zákonov“. Rovnako tak nie je úlohou ústavného súdu rozhodnúť či je alebo nie je sťažovateľka osobou oprávnenou v tejto trestnej veci podať dovolanie. Úloha ústavného súdu v danom prípade spočíva v preskúmaní, či verdikt napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu má dostatočnú oporu v jeho jasnom, určitom a zrozumiteľnom odôvodnení.

Pokiaľ najvyšší súd výkladom aplikovaných ustanovení Trestného poriadku dospel k presvedčeniu, že v trestnej veci sťažovateľky môže dovolanie podať iba minister spravodlivosti z dôvodu závažného porušenia práva na obhajobu, potom je ústavný súd nútený uviesť, že dovolací svoju interpretačnú úvahu, na základe ktorej vyvodil ním prijatý záver, dostatočne jasne a zrozumiteľne neprezentoval. Zvlášť nejasnými sú nezohľadnenie okolnosti, že dovolanie sťažovateľky smerovalo proti výroku o treste (nie proti výroku o vine), ako aj celkové vylúčenie subjektov uvedených v § 369 ods. 2 Trestného poriadku ako oprávnených v tomto prípade dovolanie podať. Najvyšším súdom uplatnená interpretácia a aplikácia ustanovení § 369 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku podľa názoru ústavného súdu popiera ich znenie. Najvyšší súd pri svojej interpretácii celkom opomenul, že § 257 ods. 5 Trestného poriadku sa dotýka priznania viny a s tým spojenej nenapadnuteľnosti rozhodnutia dovolaním, čo sa týka viny, nie čo sa týka trestu a jeho výšky.

Podľa názoru ústavného súdu záver najvyššieho súdu nie je odôvodnený v zmysle požiadaviek vyžadovaných ústavnoprávnymi princípmi reflektujúcimi základné právo na súdnu ochranu. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, sťažovateľka sa napriek proklamovanému záveru dovolacieho súdu nedozvedela, na základe akých úvah konajúci súd dospel k presvedčeniu, že nie je osobou oprávnenou podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktorého vyhláseniu predchádzal postup uplatnený podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku, ak nešlo o mimoriadny opravný prostriedok proti výroku o vine.

Vzhľadom na zistené skutočnosti ústavný súd nemôže inak iba konštatovať, že takto koncipované a formulované odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je nezrozumiteľné a nelogické, a to až do takej miery, že ním došlo k zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru), súčasťou ktorého je nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými

právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu uvedené atribúty nespĺňa.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09, II. ÚS 578/2015).

Ústavný súd navyše nemohol prehliadnúť okolnosť, že v obdobných trestných veciach, v ktorých odsúdení podali dovolanie, okrem iných aj z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) alebo i) Trestného poriadku, ich najvyšší súd akceptoval ako osoby oprávnené dovolanie podať, a to aj po tom, ako pred súdom prvého stupňa bol uplatnený postup podľa § 257 Trestného poriadku. Dovolací súd takto postupoval jednak pred vydaním aktuálne napadnutého rozhodnutia, napr. unesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 16/2017 zo 17. januára 2018, ako aj po jeho vydaní, napr. sp. zn. 5 Tdo 6/2018 z 12. júla 2018 [v oboch bolo dovolanie odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, teda nie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku].

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (II. ÚS 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne zdôvodniť (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, II. ÚS 243/05).

Aj uvedená skutočnosť pridáva na opodstatnenosti záveru o zásahu dovolacieho súdu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd uznesením zo 14. mája 2018 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie... S ohľadom na skutočnosť, že ústavný súd sťažnosti vyhovel a rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zo 14. mája 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol:

Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením

	najvyššieho súdu zo 14. mája 2018 porušené boli. Uznesenie najvyššieho súdu zo 14. mája 2018 zrušuje a vec vracia najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľky v sume 325,42 €.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04 IV. ÚS 296/09, II. ÚS 578/2015 I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99 PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, II. ÚS 243/05
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dovolanie trestné konanie-rozhodnutie o treste osoba-oprávnená

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 395/2018
populárny názov	zodpovednosť za škodu - § 427 obč. zákonníka
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	16.10.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Vo všeobecnosti sa za prevádzkovateľa na účely § 427 Občianskeho zákonníka považuje subjekt, ktorý má právnu a faktickú možnosť disponovať daným dopravným prostriedkom. Spravidla je ním predovšetkým vlastník vozidla. Skutočnosť tvrdená sťažovateľkou, že nemala vo faktickej moci predmetné vozidlo z dôvodu jeho prenájmu, ešte nevyklúčilo jej zodpovednosť ako prevádzkovateľa, pretože tá je podmienená alternatívne buď právnym panstvom nad motorovým vozidlom alebo faktickou možnosťou ním disponovať podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola účastníčkou konania o zaplatenie sumy 1 819,30 € s príslušenstvom v procesnom postavení žalovanej vedeného na okresnom súde. Okresný súd rozsudkom z 11. novembra 2016 žalobe žalobcu, Slovenskej kancelárie poisťovateľov, vyhovel. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom zo dňa 29. 5. 2018 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa obracia so svojou sťažnosťou na ústavný súd, pričom tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej označené práva (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru).

	<p>Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje a poskytuje svoj právny pohľad na vec a tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, porušujúci jej označené práva. Podstata argumentácie sťažovateľky v sťažnosti je založená na nesúlase s právnym záverom krajského súdu, ktorý ju na základe vykonaného dokazovania ustálil ako osobu zodpovednú za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku. Sťažovateľka sa v konaní bránila tým, že ju nie je možné považovať za prevádzateľa dopravného prostriedku, ktorým bola spôsobená škoda, a to aj napriek tomu, že v evidencii vozidiel bola uvedená ako vlastníka a držiteľ predmetného motorového vozidla, keďže v konaní tvrdila, že predmetné vozidlo prenajala inej obchodnej spoločnosti vykonávajúcej prepravu, a teda vozidlo nebolo v jej faktickej a právnej moci v čase nehody. Spochybňovala tiež záver súdu, týkajúci sa výšky škody, keďže jej rozsah nebol predmetom dokazovania.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).</p> <p>Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.</p> <p>Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že vzhľadom na vykonané dokazovanie bolo preukázané, že sťažovateľka je osobou zodpovednou za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, preto konštatoval jej pasívnu legitimáciu v spore. Krajský súd podobne ako okresný súd sa opieral pritom o rozhodné skutočnosti, ktoré zakladali zodpovednosť sťažovateľky. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, týkajúcou sa prevádzateľa, prevádzkovateľa, krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: „31. Odvolací súd konštatuje, že odvolávajúca sa žalovaná strana sporu svoje odvolanie založila na polemike a výklade pojmu prevádzkovateľ, ktorý vykladá s poukazom na ust. § 427 ods. 1,2 Obč. zák. zrejme vedenom snahou vyhnúť sa plneniu zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V tejto súvislosti je potrebné dôsledne aplikovať ust. § 2 písm.j/ zák.č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého prevádzkovateľom motorového vozidla fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom a §3 ods. 1 zák.č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu má pri tuzemskom motorovom vozidle ten, kto je ako držiteľ motorového vozidla zapísaný v dokladoch vozidla alebo ten, kto je v dokladoch vozidla zapísaný ako osoba, na ktorú sa držba motorového vozidla previedla, a v ostatných prípadoch ten, kto je vlastníkom motorového vozidla alebo jeho prevádzkovateľom. Ak na motorové vozidlo je uzatvorená nájomná zmluva s právom kúpy prenajatej veci, povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu má nájomca. Dokazovanie preukázalo, že žalovaný je zapísaný v evidencii motorových vozidiel ako vlastníka a držiteľ, teda v čase nehody mal jednoznačne on právnu moc nad vozidlom a tak spĺňa i status prevádzkovateľa, ako definuje § 2 písm.j/ cit. zák. čo preukázal i tým, že vozidlo poskytol tretej osobe. Odvolací</p>

súd nepovažuje za podstatnú pre posúdenie návrhu skutočnosť, či vodičom vozidla, ktorým bola spôsobená dopravná nehoda bol či nebol zamestnanec žalovaného a z tohto hľadiska nie je významné ani posúdenie platnosti či neplatnosti nájomnej zmluvy, ktorú žalovaný predložil v konaní a ktorou predmetné vozidlo poskytol inému subjektu. Táto námietka už s odkazom na vyššie uvedené závery je nepodstatná a ako táka by nezaložila dôvod pre zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého prvoinštančného rozhodnutia.“

Ústavný súd konštatuje, že právny názor krajského súdu je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený presvedčivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalobe vyhovieť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Krajský súd, vychádzajúc z rozhodných skutočností, konštatoval, že sťažovateľka spĺňa status prevádzkovateľa, pretože bola v rozhodnom čase evidovaným vlastníkom, ako aj držiteľom predmetného vozidla, teda mala právnu moc nad vozidlom, čo bol nesporný fakt.

Vo všeobecnosti sa za prevádzkovateľa na účely § 427 Občianskeho zákonníka považuje subjekt, ktorý má právnu a faktickú možnosť disponovať daným dopravným prostriedkom. Spravidla je ním predovšetkým vlastník vozidla. Skutočnosť tvrdená sťažovateľkou, že nemala vo faktickej moci predmetné vozidlo z dôvodu jeho prenájmu, ešte nevyviedlo jej zodpovednosť ako prevádzkovateľa, pretože tá je podmienená alternatívne buď právnym panstvom nad motorovým vozidlom alebo faktickou možnosťou ním disponovať podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“). V tejto súvislosti je potrebné dodať, že predmetom konania bola náhrada za poskytnuté plnenie podľa § 24 ods. 7 už uvedeného zákona o povinnom zmluvnom poistení. Pokiaľ ide o legálny pojem prevádzateľ, ktorý je do istej miery jazykovo sporným termínom a Občianskym zákonníkom bližšie nedefinovaným, za prevádzateľa v okolnostiach posudzovanej veci bolo podľa názoru ústavného súdu možné považovať sťažovateľku aj na základe jej statusu dopravcu a podporne aj na základe zmluvy, ktorou sa sťažovateľka v konaní paradoxne bránila. Sťažovateľka na základe zmluvy dala výslovne „dočasne“ do nájmu predmetné vozidlo inej prepravnej spoločnosti (personálne prepojenej so sťažovateľkou, keďže štatutár sťažovateľky, ako aj osoby, ktorej dala do nájmu predmetné vozidlo, bola tá istá osoba, pozn.), pričom zmluva ustanovovala, že „všetky potrebné povolenia na prepravu je povinný prenajímateľ (sťažovateľka, pozn.) si zabezpečiť na svoje meno a na svoje náklady“ (bod 16 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pozn.). Sťažovateľka teda dala do nájmu svoje vozidlo na obmedzený čas bez toho, aby zaevidovala nájomcu vozidla ako držiteľa predmetného vozidla, pričom jej zároveň zostali aj základné povinnosti dopravcu, resp. prevádzateľa vrátane povinnosti uzavrieť povinné zmluvné poistenie, čomu v konečnom dôsledku korešpondoval aj zápis v príslušnej evidencii vozidiel. V rámci uvedených skutočností nebola obrana sťažovateľky spôsobilá vylúčiť jej zodpovednosť ako prevádzkovateľa vozidla, už aj preto, že sťažovateľka v konaní nepreukázala, že prevádzkovateľom bola iná osoba, a nie ona. Miera práv dočasného nájomcu disponovať fyzicky v obmedzenom rozsahu (faktická držba) bez oprávnenia právne ním disponovať, preukazovaná len spornou zmluvou bez ďalšieho, ešte nesvedčí o tom, že nájomca bol zároveň aj prevádzkovateľom predmetného vozidla. Navyše, aj v prípade, že by prevádzkovateľom mala byť aj iná osoba, ešte nevyklučuje jej postavenie ako prevádzkovateľa vozidla s ohľadom na jej vlastníctvo a evidovanú držbu a ostatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti je tiež potrebné dodať, že okresný súd spochybnil aj platnosť tejto zmluvy z dôvodu, že samotná sťažovateľka bola len leasingovým nájomcom, a nie vlastníkom vozidla v čase uzatvorenia zmluvy o nájme dopravného prostriedku s právom kúpy prenajatej veci. Vychádzajúc z uvedeného, opodstatnený je záver, že obrana sťažovateľky bola vykonštruovaná účelovo, pričom ani nebola spôsobilá vylúčiť alebo negovať jej postavenie prevádzateľa, resp.

	<p>prevádzkovateľa predmetného vozidla.</p> <p>Ústavný súd preto považuje závery krajského súdu za dostatočné, logické, argumentačne konzistentné, pričom nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem platného práva, a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné. K povahe argumentácie sťažovateľky sa žiada dodať, že zodpovednosť aj iných subjektov v konaní vylúčená nebola a vzhľadom na solidárnu povahu zodpovednosti (podľa § 438 Občianskeho zákonníka, pozn.) v prípade viacerých prevádzkovateľov bolo na žalobcovi, koho každého bude žalovať. Pokiaľ bola krajským súdom bez závažných pochybností ustálená minimálna zodpovednosť sťažovateľky ako žalovanej v súlade s právnym poriadkom, nie je možné považovať takýto záver všeobecného súdu za arbitrárny alebo nesúladiť so základným právom na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. Skutočnosť, že sťažovateľka s prijatým názorom v okolnostiach posudzovanej veci nesúhlasí, nie je dôkazom o tom, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jej označených práv.</p> <p>Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa nepreukázania výšky škody, krajský súd uviedol: «32. Žalovaný tiež namietal, že žalobca nepreukázal a prvoinštančný súd ani neskúmal výšku škody a požadovanej regresnej náhrady v spojení s preukázaním skutočnej výšky škody spôsobenej poškodenému. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že nárok uplatnený podľa § 12 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. nie je nárokom na náhradu škody vzniknutej poškodenému (nie je odvodeným nárokom od práva poškodeného) proti tomu, kto škodu spôsobil ale ide o osobitný (originálny) nárok žalobcu na „regresnú náhradu“ podľa § 24 ods. 7 zákona číslo 381/2001 Z. z., teda ide o nárok žalobcu na náhradu voči tomu, za koho uhradil poisťné plnenie z garančného fondu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti. Z uvedeného vyplýva, že dané konanie nie je konaním o náhradu škody, predmetom ktorého by bolo preukazovanie porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť. Uplatnený nárok a jeho konkrétna výška vyplýva z ust. § 12 zák. č. 381/2001 Z.z., neobmedzuje rozsah plnenia, ak nastane zákonná podmienka uvedená v tomto ustanovení a stanovuje právo aj na náhradu celého plnenia.»</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu ani túto argumentáciu krajského súdu nemožno považovať za ústavne nekonformnú, a to najmä vzhľadom na povahu tohto nároku, ktorý má povahu náhrady za poskytnuté plnenie, ako to správne identifikoval aj krajský súd.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00</p>

	II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	nájom a podnájom-nájomná zmluva výklad (interpretácia)-ústavne konformný práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces aplikácia právnych noriem-súladná arbitrážnosť vlastníctvo zodpovednosť-za škodu

Nález - priet'ahy:

spisová značka	III. ÚS 206/2018
populárny názov	opakované priet'ahy
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.11.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (jediná dedička) je účastníčkou konania o dedičstve pred okresným súdom. Ústavný súd už skorším nálezhom sp. zn. III. ÚS 579/2013 z 1. apríla 2014 rozhodol, že v petite sťažnosti označené základné právo sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, priznal jej 1 500 €, ako aj náhradu trov konania. Sťažovateľka namieta, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň navrhla prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov. Napokon sa domáhala aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a náhrady trov konania.
z odôvodnenia	Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní vo vymedzenom období dochádzalo k porušovaniu práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahy veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od zložitosti veci (konanie o dedičstve s jedným dedičom) ani v etape po právoplatnosti skoršieho nálezu. Napokon ani podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci, naopak uviedol, že ide o „bežné konanie“.

Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúvanom konaní, ústavný súd posudzujúc preskúvanú časť napadnutého konania konštatuje, že sťažovateľka čiastočne prispela k predĺženiu preskúvaného konania tým, že na výzvu okresného súdu na predloženie znaleckého posudku reagovala tak, že ho podmienila tým, že ho predloží až po rozhodnutí o jej procesných návrhoch vznesených v priebehu konania. V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukazuje na svoju judikatúru podľa ktorej, v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne vyhodnocovať jednotlivé procesné úkony súdu, resp. priebeh postupu, pretože z ústavnoprávneho hľadiska nie je akceptovateľné, aby napadnuté konanie s ohľadom na jeho právnu a skutkovú nenáročnosť nebolo ani po takmer 11 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené, a to napriek príkazu konať vo veci bez zbytočných prietahov vysloveného v skoršom náleze ústavného súdu.

Ústavný súd, vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov súdu a sťažovateľky, konštatuje, že okresný súd nebol nečinný, avšak jeho postup zároveň nemožno považovať ani za efektívny, ani za sústredený. V súvislosti s procesným rozhodovaním o prvej vznesenej námietke zaujatosti a návrhu na prikázanie veci inému súdu a následne rozhodovaní o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov konštatuje, že okresnému súdu nič nebránilo v meritórnom rozhodovaní vo veci samej, pretože rozhodovanie o týchto procesných návrhoch netvorilo prekážku v jeho ďalšom postupe. Napriek uvedenému sa okresný súd zameril na riešenie poplatkovej povinnosti sťažovateľky za podaný návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti. Sťažovateľka preukázala konajúcemu súdu, že je v hmotnej núdzi zákonom predpísaným spôsobom, no napriek tomu ju súd neoslobodil, proti čomu sa bránila využitím dostupných opravných prostriedkov. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú sťažovateľkou 6. júna 2014, okresnému súdu bola po predložení na rozhodnutie krajskému súdu vrátená bez rozhodnutia ako nedôvodne predložená, pretože podľa jej obsahu sa na ňu nemalo prihliadať a predkladať nadriadenému súdu. Pokiaľ ide o nedostatok súčinnosti sťažovateľky spočívajúcej v tom, že predloženie znaleckého posudku podmieňovala rozhodovaním o jej procesných

návrhoch, ústavný súd k tomu len dodáva, že nič nebránilo okresnému súdu nariadiť znalecké dokazovanie, k čomu po uplynutí približne 28 mesiacoch od oznámenia sťažovateľky doručeného okresnému súdu 18. septembra 2014 aj neskôr pristúpil (10. februára 2017).

Z predloženého súdneho spisu, ako aj vyjadrenia sťažovateľky k prijatej sťažnosti tiež vyplýva, že prebiehajúce konanie registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“) sa týka nepatrnéj časti masy dedičstva z hľadiska jeho hodnoty, no napriek tomu sa zdá, že táto skutočnosť má zakladať prekážku rozhodnutia o dedičstve, keďže okresný súd nekoná a čaká na ukončenie ROEP a jeho zaznamenanie v príslušnom katastri nehnuteľností. Ústavný súd bez toho, aby učinil záver o tom, či dané konanie ROEP tvorí prekážku pre rozhodnutie o dedičstve, konštatuje, že pokiaľ okresný súd bol toho názoru, že ide o prekážku v jeho ďalšom postupe, mal konanie prerušiť, v opačnom prípade mal konať a rozhodnúť.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu v období po právoplatnosti skoršieho nálezu ústavného súdu je ako celok poznačený neefektívnym a nesústredeným postupom, pretože nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky.

Ústavný súd v súvislosti s posudzovaním efektivity napadnutého konania upriamuje pozornosť na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj neefektívna (nesústredená) činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším namietaným postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti skoršieho nálezu ústavného súdu došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov, vzhľadom na to, že túto povinnosť mu uložil už vo svojom skoršom náleze.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodu pretrvávajúcej právnej neistoty, v ktorej sa nachádza v kontexte jej zdravotného stavu a veku.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliada okrem iného na význam veci pre sťažovateľa, jeho správanie a dĺžku konania. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania okresného súdu, zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, vychádzajúc zo skutočnosti, že okresný súd nerešpektoval príkaz ústavného súdu vyslovený v skoršom jeho náleze, ktorým

	<p>okresnému súdu prikázal konať v tejto veci bez zbytočných prietáhov, na druhej strane berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľka tiež svojím správaním prispela k celkovej dĺžke konania nepredložením znaleckého posudku, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 579/2013 z 1. apríla 2014 porušené boli.</p> <p>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (tisícpäťsto eur), ktoré je okresný súd povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.</p> <p>Okresný súd je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 325,42 €.</p>
použitó odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03 I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02</p> <p>III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04</p> <p>IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>prietahy v konaní-neeektívny postup</p> <p>prietahy v konaní-opakované</p> <p>dedenie, dedičstvo-dedičské konanie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prietáhov</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.